

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 8Sžfk/29/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6020200228
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Babiaková
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2021:6020200228.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Benczovej a z členiek senátu Mgr. Kristíny Babiakovej (sudkyňa spravodajkyňa) a JUDr. Zuzany Šabovej, PhD. v právnej veci žalobcu: L. C., M. XX. T. XXXX, A. Q. M. U.Á. XXXX/X, XXX XX Q. Q., právne zastúpený advokátom JUDr. Petrom Škrabákom, so sídlom Skuteckého 30, 974 01 Banská Bystrica; proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica; o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 100727414/2020 zo dňa 27. marca 2020, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S 59/2020-43 zo dňa 2. decembra 2020, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietá.
- II. Žalobcovi priznáva nárok na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov kasačného konania.

odôvodnenie:

O d ô v o d n e n i e

I.

Priebeh administratívneho konania

1. Daňový úrad Banská Bystrica (ďalej len „prvostupňový orgán“) rozhodnutím č. 102815584/2019 zo dňa 6. decembra 2019 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) vyrubil žalobcovi podľa § 156 ods. 1 písm. b) zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) úrok z omeškania v sume 1.248,10 € za nezaplatenie dane z pridanej hodnoty (ďalej aj ako „daň“) vyrubenej podaním daňového priznania za zdaňovacie obdobie máj 2016 v ustanovenej lehote a v ustanovenej výške.

2. Z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia vyplýva, že žalobca podal daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie máj 2016 dňa 22. júna 2016. Priznal v ňom daň v sume 53.428,51 €. Lehota na podanie daňového priznania k dani z pridanej hodnoty a zaplatenie vlastnej daňovej povinnosti (§ 78 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov; ďalej len „zákon o DPH“) uplynula žalobcovi dňa 27. júna 2016. Žalobca však daň vo vyššie uvedenej výške uhradil až 23. augusta 2016, teda po lehote splatnosti, čím sa dostal do omeškania 57 dní. V dôsledku toho mu prvostupňový orgán predmetným rozhodnutím vyrubil úrok z omeškania.

3. Proti rozhodnutiu prvostupňového orgánu podal žalobca odvolanie, v ktorom oznámil správny orgánom, že uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. 4 OdK 660/2018 zo dňa 17. júla 2018, zverejnenom v Obchodnom vestníku č. 140/2018 zo dňa 23. júla 2018, bol na majetok žalobcu vyhlásený

konkurz a došlo k jeho oddĺženiu. Keďže nárok na zaplatenie predmetného úroku z omeškania podľa žalobcu vznikol v rokoch 2016 - 2017, mal a mohol byť uplatnený v konkurze. Pokiaľ sa tak nestalo, stal sa nevymáhateľný podľa § 166a ods. 1 písm. a) zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých predpisov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“).

4. Žalovaný rozhodnutím č. 100727414/2020 zo dňa 27. marca 2020 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“) podľa § 74 ods. 4 Daňového poriadku potvrdil prvostupňové rozhodnutie. V odvolacom konaní zistil, že vo veci žalobcu bolo uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. 4 OdK 660/2018 zo dňa 17. júla 2018 vyhlásené oddĺženie formou vyhlásenia konkurzu (osobného bankrotu). Napriek tomu dospel k záveru, že prvostupňové rozhodnutie je správne. Na účely zákona o konkurze sa podľa jeho názoru totiž za istinu pohľadávky považuje samotný daňový nedoplatok (§ 158 ods. 1 Daňového poriadku v znení účinnom od 1. januára 2020). Daňovým nedoplatkom je podľa žalovaného aj dlžná suma dane (vrátane úroku z omeškania) po lehote splatnosti (§ 2 písm. b) a f) Daňového poriadku). Povinnosť žalobcu zaplatiť úrok z omeškania (z dôvodu nezaplatenia dane v ustanovenej lehote a výške) pritom podľa žalovaného vzniká až právoplatnosťou rozhodnutia o jeho vyrubení, ktoré má konštitutívne účinky (§ 63 ods. 1, 9 a 10 Daňového poriadku). Až rozhodnutím o vyrubení úroku z omeškania je podmienená jeho splatnosť. Keďže v predmetnom prípade došlo k vyrubeniu úrokov z omeškania prvostupňovým rozhodnutím v spojení s rozhodnutím žalovaného až po vyhlásení konkurzu, konkurz a oddĺženie žalobcu na ich vyrubenie nemalo žiadny vplyv a ide o pohľadávku, ktorá ani nemohla byť v konkurze uplatnená.

II.

Priebeh konania pred správnym súdom a jeho rozhodnutie

5. Proti rozhodnutiu žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím podal žalobca v zákonnej lehote žalobu na Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „správny súd“) žiadajúc zrušenie napádaných rozhodnutí a vrátenie veci na ďalšie konanie. Žalobca zastával názor, že rozhodnutie žalovaného vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. S odkazom na § 166a a § 166e zákona o konkurze žalobca dôvodil, že úrok z omeškania, ktorý mu bol vyrubený vznikol pred vyhlásením konkurzu na jeho majetok a pred jeho oddĺžením, mal byť preto uplatnený v konkurze. Podľa názoru žalobcu je právny názor žalovaného a jeho postup v predmetnej veci v rozpore s úmyslom zákonodarcu, s účelom a podstatou konkurzu (v prípade fyzickej osoby speňažiť jej majetok a poskytnúť jej „druhú šancu“ zbavením dlhov) keďže umožňuje, aby boli voči žalobcovi aj po konkurze a oddĺžení (a speňažení jeho majetku) uplatňované pohľadávky, ktoré mali byť uspokojené v konkurze, resp. pohľadávky, ktoré nie sú podľa zákona o konkurze vyhlásením konkurzu a oddĺžením žalobcu nedotknuté.

6. K žalobe žalobcu sa vyjadril aj žalovaný, ktorý rozvil argumentáciu uvedenú vo svojom rozhodnutí (bod 4). Vo svojom vyjadrení však poukázal aj na skutočnosť, že prípadná nevymáhateľnosť úroku z omeškania podľa zákona o konkurze nemôže bez ďalšieho spôsobiť aj jeho nevyrubiteľnosť.

7. Správny súd rozsudkom č. k. 23 S 59/2020-43 zo dňa 2. decembra 2020 zrušil rozhodnutie žalovaného a prvostupňového správneho orgánu a tomuto aj vec vrátil na ďalšie konanie. Súčasne žalobcovi priznal nárok na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania.

8. Podľa právneho názoru správneho súdu v súlade s § 158 ods. 5 Daňového poriadku po vyhlásení konkurzu je správca dane (žalovaný a prvostupňový orgán) povinný postupovať podľa zákona o konkurze (lex specialis). Daňové orgány preto musia rozhodovať a vykonávať úkony len v takom rozsahu, aby neodporovali zákonu o konkurze, resp. aby neboli v rozpore s jeho účelom.

9. Správny súd zastával názor, že podľa § 166b ods. 1 písm. d) zákona o konkurze verejnoprávne peňažné sankcie (ktorou je aj úrok z omeškania), kde povinnosť, ktorá zakladá právo uplatniť alebo uložiť takúto pokutu alebo sankciu, bola porušená pred rozhodujúcim dňom (§ 166a ods. 1 písm. a) zákona o konkurze), sa považuje za nevymáhateľnú voči dlžníkovi. Na takéhoto dlžníka je potom podľa § 166e ods. 4 zákona o konkurze povinný žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán vo vzťahu k pohľadávke, ktorá sa stala nevymáhateľná (§ 166b), hľadiť tak, akoby na neho hľadel, keby rozhodoval o trvalom upustení od vymáhania pohľadávky. Účelom ustanovenia § 166b ods. 1 písm. d) zákona o konkurze podľa správneho súdu je, aby bola prioritne uspokojená istina pohľadávok, t. j. kauzálné nároky, nie

nároky konštruované ako čisto právne (kam podľa správneho súdu patrí aj úrok z omeškania). Nič na tom nemení ani skutočnosť, že postup pri vyrubovaní úrokov z omeškania pri porušení povinnosti daňového subjektu je vo verejnoprávných vzťahoch upravený samostatným zákonom.

10. Uzavrel, že novela, zákon č. 377/2016 Z. z., priniesla zmenu vo vnímaní vzniku pohľadávky z verejnoprávneho vzťahu, ktorým sa rozumie okamih, keď dlžník bol prvýkrát oprávnený plniť takúto pohľadávku. Oprávnenosť plniť sankciu v zásade pre povinného vzniká v deň nasledujúci po splnení si zmeškanej povinnosti, a tento okamih nie je závislý od toho, kedy orgán verejnej správy pristúpi k sankcionovaniu. V predmetnej veci to bolo celkom zjavne pred rozhodujúcim dňom podľa § 166a ods. 1 písm. a) zákona o konkurze, teda pred kalendárnym mesiacom, v ktorom bol vyhlásený konkurz (bod 2 a 3).

11. Dospel tiež k názoru, že je v rozpore s účelom zákona o konkurze rozhodovať o pohľadávke, ktorú je nutné považovať za trvale nevyhmáateľnú voči dlžníkovi v prípade jeho oddženia, a to aj v budúcnosti (§ 166e ods. 4 zákona o konkurze).

III.

Kasačná sťažnosť a priebeh konania na kasačnom súde

12. Proti napádanému rozsudku správneho súdu podal žalovaný - sťažovateľ kasačnú sťažnosť z dôvodu, že tento podľa jeho názoru vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a je nepreskúmateľný pre nedostatočné odôvodnenie (§ 440 ods. 1 písm. g) a f) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov, ďalej len „SSP“).

13. Nesprávne právne posúdenie sťažovateľ vidí najmä vo vzťahu k záverom správneho súdu, že vyrubený úrok z omeškania je v prípade žalobcu nevyhmáateľnou pohľadávkou podľa zákona o konkurze. Sťažnostná argumentácia je obdobná argumentácii obsiahnutej v jeho rozhodnutí (bod 4). Zdôrazňuje, že vyrubenie úrokov z omeškania má konštitutívny charakter a pred ich vyrubeními si ich do konkurzu na majetok žalobcu nemohol prihlásiť. Namietá tiež právny názor správneho súdu, že daňovému subjektu vzniká povinnosť plniť úrok z omeškania ako sankciu v zásade v deň nasledujúci po splnení zmeškanej povinnosti. Odvolávanie sa na hypotézu, že správca dane bol povinný, resp. mal vyrubiť úrok z omeškania hneď v prvý deň po oneskorenej úhrade dane, je nelegitímne a podľa názoru sťažovateľa aj nezákonné, arbitrárne zasahovanie do autonómneho rozhodovania správcu dane. Daňový úrok z omeškania tiež podľa právneho názoru sťažovateľa nie je príslušenstvom k istine s akcesorickou povahou, ale samostatnou istinou zdieľajúcou vlastný osud, preto naň nemožno uplatňovať princíp akcesority.

14. Rovnako však za nesprávny považuje sťažovateľ aj právny názor správneho súdu, že tvrdená nevyhmáateľnosť úroku z omeškania v prípade žalobcu súvisí so zákonnosťou jeho vyrubenia po oddžení žalobcu, resp. zakladá jeho nevyrubiteľnosť po oddžení žalobcu. Dôvodí najmä tým, že povinnosť vyrubiť úrok z omeškania pre sťažovateľa a správcu dane vyplýva z § 156 ods. 1 písm. a) a ods. 2 Daňového poriadku a na túto skutočnosť nemá vplyv ani prípadné oddženie žalobcu. Vyhlásením konkurzu (či už fyzickej alebo právnickej osoby) sa totiž de lege lata daňové konanie neprerušuje. Samotné vyhlásenie konkurzu či oddženie žalobcu pritom nespôsobuje zánik daňového nedoplatku, ktorým je aj úrok z omeškania (§ 84 ods. 1 písm. f) Daňového poriadku) a tento je preto potrebné a možné kvantifikovať, vyrubiť. Oddženie a ani konkurz podľa žalovaného nepredstavujú žiadny z dôvodov pre nevyrubenie úrokov z omeškania podľa § 156 ods. 6 písm. a) až d) Daňového poriadku.

15. Poukazuje tiež na skutočnosť, že súčasná právna úprava pozná prípady, kedy spätne dochádza k zrušeniu konkurzu a oddženia fyzickej osoby, ak sa zistí, že nie sú splnené predpoklady pre vedenie konkurzu (§ 167v ods. 3 zákona o konkurze) alebo sa preukáže nepoctivý zámer (§ 166f ods. 1, 4 a 6 zákona o konkurze). Pokiaľ by správcovi dane nebolo umožnené vyrubiť úroky z omeškania, tak v prípade spätného zrušenia konkurzu a oddženia z už uvedených dôvodov by mohol stratiť lehoty na vyrubenie úrokov z omeškania (§ 156 ods. 8 Daňového poriadku). Tieto sa totiž vyhlásením konkurzu a ani oddženími neprerušujú.

16. Poukazuje tiež na skutočnosť, že podľa § 166e ods. 3 zákona o konkurze je možné aj nevyhmáateľnú pohľadávku naďalej vymáhať voči ručiteľovi alebo inej osobe, ktorá pohľadávku zabezpečuje.

17. Nepreskúmateľnosť rozsudku súdu a nedostatočnosť jeho odôvodnenia vidí sťažovateľ v tom, že (i) správny súd nezobral do úvahy novelu Daňového poriadku účinnú od 1. januára 2020, ktorou bol upravený jednoznačný výklad pojmu a stanovil, že každý daňový nedoplatok sa na účely zákona o konkurze považuje za istinu pohľadávky (§ 158 ods. 1 Daňového poriadku), (ii) vo vzťahu k jeho námietkam nesprávneho právneho posúdenia sa jednak nevysporiadal s rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozhodnutia sp. zn. 6 Sžf 47/2015 zo dňa 24. mája 2017, 2 Sžf 90/2016, 5 Sžfk 8/2017 a 5 Sžfk 73/2017 - vo vzťahu k námietke popísanej v bode 13) a (iii) s ustanoveniami § 166f ods. 4 a § 166e ods. 3 zákona o konkurze a ich dopadmi na správu daní (v časti námietok popísaných v bode 12 - 13).

18. Ku kasačnej sťažnosti sťažovateľa sa vyjadril aj žalobca. Akcentujúc argumentáciu správneho súdu a jej správnosť žiadal kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietnuť a priznať nárok na náhradu trov kasačného konania.

19. V priebehu kasačného konania, dňa 1. januára 2021, nadobudla účinnosť novela Ústavy Slovenskej republiky, ústavný zákon č. 422/2020 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, ktorou bol zriadený Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (čl. 143 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). K 1. augustu 2021 prevzal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú agendu správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v správnom súdnictve, vrátane prerokúvanej veci (čl. 154g ods. 4, 5 a 6 Ústavy v spojení s § 101e ods. 1 a 2 a § 8a ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). V súlade s rozvrhom práce Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky na rok 2021 bola prerokúvaná vec pridelená náhodným výberom na rozhodnutie senátu 3 S v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozsudku a je v kasačnom konaní vedená pod pôvodnou spisovou značkou.

IV.

Posúdenie kasačného súdu

20. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP), po zistení, že kasačná sťažnosť sťažovateľa bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP) a je prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu v medziach sťažnostných bodov uplatnených sťažovateľom (§ 453 ods. 2 SSP) spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

21. Spornými otázkami, ku ktorých riešeniu bol kasačný súd sťažovateľom vyzvaný, je na jednej strane to, či daňový nedoplatok na úroku z omeškania je nevyhmáateľnou pohľadávkou podľa IV. časti zákona o konkurze, ak bol vyrubený po oddlžení a vyhlásení konkurzu za porušenie povinností, ktoré nastalo pred rozhodným dňom (§ 166a ods. 1 písm. a) zákona o konkurze). Súčasne však sťažovateľ žiada posúdiť aj to, či prípadná nevyhmáateľnosť úroku z omeškania podľa zákona o konkurze má vplyv na právomoc vyrubiť ho podľa § 156 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku.

22. Kasačný súd pri riešení predložených otázok vychádzal aj z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vrátane rozhodovania veľkého senátu. Hoci odo dňa 1. augusta 2021 došlo k prechodu kompetencií zo správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (bod 19), vychádzajúc z účelu zabezpečenia kontinuity rozhodovacej činnosti, z právnej istoty a ochrany legitímnych očakávaní založených aj na ustálenej rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít (§ 5 ods. 1 SSP v spojení s čl. 2 ods. 1 až 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov) sa kasačný súd naďalej považuje za viazaný doterajšou rozhodovacou činnosťou správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (vrátane rozhodnutí veľkého senátu).

IV.A

Otázka vymáateľnosti úroku z omeškania po oddlžení fyzickej osoby

23. Vo vzťahu k prvej nastolenej otázke sa kasačný súd stotožňuje s právnym názorom správneho súdu a poukazuje na skutočnosť, že po vyhlásení konkurzu, resp. oddĺženia fyzickej osoby je správca dane povinný postupovať podľa osobitného zákona - zákona o konkurze (§ 158 ods. 5 Daňového poriadku). Všeobecná úprava obsiahnutá v Daňovom poriadku tak jednak z titulu dôsledného uplatňovania princípu *lex specialis derogat legi generali* a jednak na základe explicitného znenia dotknutého ustanovenia, ustupuje do úzadia v prospech uplatňovania zásad a postupov podľa zákona o konkurze.

24. Odpoveď na sťažovateľom nastolenú otázku (ne)vymáhateľnosti úroku z omeškania spojeného s porušením daňovej povinnosti v období pred oddĺžením fyzickej osoby a vyhlásením konkurzu na jej majetok, jasne obsahuje ustanovenie § 166b ods. 1 písm. d) zákona o konkurze. Podľa tohto sa za nevymáhateľné voči dlžníkovi po oddĺžení považujú „zmluvné pokuty a iné súkromnoprávne alebo verejnoprávne peňažné sankcie, kde povinnosť, ktorá zakladá právo uplatniť alebo uložiť takúto pokutu alebo sankciu, bola porušená pred rozhodujúcim dňom.“

25. Kasačný súd má za nespochybniteľné, že úrok z omeškania má v daňovom konaní povahu verejnoprávnej peňažnej sankcie, čo vyplýva aj z jeho systematického začlenenia v V. časti Daňového poriadku s názvom „Zodpovednosť za porušenie povinností“ v ustanoveniach vymedzených rubrikou „Sankcie“. Z dôvodu tejto sankčnej a akcesorickej povahy spadá do rozsahu pohľadávok uvedených v § 166b ods. 1 písm. d) zákona o konkurze, ktoré sa, v závislosti odo dňa porušenia povinnosti zakladajúcej právo jeho vyrubenia, stanú po oddĺžení nevymáhateľné. Nemožno neuviesť, že sťažovateľ v zásade neuvádza žiadnu relevantnú argumentáciu, ktorá by spochybňovala či už verejnoprávny sankčný charakter úroku z omeškania podľa § 156 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku alebo jeho zahrnutie do rozsahu pohľadávok vymedzených v § 166b ods. 1 písm. d) zákona o konkurze.

26. Keďže úrok z omeškania nie je pohľadávkou nedotknuteľnou oddĺžením podľa § 166c zákona o konkurze, vo vzťahu k jeho vymáhateľnosti je potrebné skúmať, či povinnosť, ktorá zakladá právo vyrubiť (uplatniť, resp. uložiť) tento úrok, bola porušená pred rozhodujúcim dňom podľa § 166a ods. 1 písm. a) zákona o konkurze (t. j. pred kalendárnym mesiacom, v ktorom bol vyhlásený konkurz). Táto konštrukcia „zabezpečuje jeden z cieľov oddĺženia, teda robí sa za minulosťou dlžníka „hrubá čiara“ a umožňuje sa mu začať odznova bez toho, aby bolo možné od neho vymáhať „staré dlhy“ pochádzajúce z obdobia pred oddĺžením“ (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžfk 17/2020 zo dňa 25. mája 2021, ods. 28).

27. Novela Daňového poriadku účinná od 1. januára 2020 a snaha zákonodarcu jasnejšie deklarovať, že aj vyrubený úrok z omeškania by mal mať v konkurze postavenie istiny pohľadávky, nemení nič na tom, že úrok z omeškania má akcesorickú povahu. Uvedená legislatívna zmena žiadnym spôsobom neovplyvnila jasné znenie a význam § 166b ods. 1 písm. d) zákona o konkurze, a preto ani nespochybňuje podstatu právného názoru správneho súdu a ani kasačného súdu vymedzenú vyššie.

28. V preskúmvanej veci boli konkurz na majetok žalobcu a jeho oddĺženie vyhlásené rozhodnutím Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4 OdK 660/2018 zo dňa 17. júla 2018, publikované v Obchodnom vestníku č. 140/2018 dňa 23. júla 2018. Sťažovateľom je pritom vyrubovaný úrok z omeškania za nezaplatenie dane z pridanej hodnoty vyrubenej podaním daňového priznania za zdaňovacie obdobie máj 2016 v ustanovenej lehote a výške, keďže žalobca daň splatnú k 27. júnu 2016 zaplatil až 23. augusta 2016. Keďže povinnosť zakladajúca sťažovateľovi, resp. prvostupňovému orgánu právo vyrubiť úrok z omeškania celkom zjavne nastala pred rozhodujúcim dňom (pred 30. júnom 2018) (§ 166a ods. 1 písm. a) zákona o konkurze), dotknutá pohľadávka na úroku z omeškania je podľa § 166b ods. 1 písm. d) nevymáhateľná.

29. S uvedenou otázkou súvisí aj problém posúdenia povahy rozhodnutia o vyrubení úrokov z omeškania, ktorú sťažovateľ nastolil. V tejto súvislosti kasačný súd odkazuje na rozhodnutie veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Vs 3/2020 zo dňa 27. januára 2021, ktoré zjednotilo rozhodovaciu činnosť súdov v súvislosti s otázkou, či rozhodnutie správcu dane o vyrubení úrokov z omeškania má konštitutívnu alebo deklaratórnu povahu. Veľký senát judikoval, že úrok z omeškania je potrebné považovať za pohľadávkou vznikajúcu priamo zo zákona (bod 41 a 42 rozhodnutia veľkého senátu), rozhodnutie o jeho vyrubení nemá konštitutívnu, ale deklaratórnu povahu (bod 43 a 44 rozhodnutia veľkého senátu) a aj nevyrubené úroky z omeškania je podľa názoru veľkého senátu možné prihlásiť do konkurzu (bod 40 a 42 rozhodnutia veľkého senátu).

30. Hoci veľký senát posudzoval problematiku úrokov z omeškania v súvislosti s reštrukturalizáciou, jeho úvahy sú, čo sa týka povahy úrokov z omeškania aplikovateľné aj pre konkurzné konanie, resp. oddĺženie podľa IV. časti zákona o konkurze, čo je už opakovane potvrdené rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. sp. zn. 8 Sžfk 52/2021 zo dňa 6. júla 2021, sp. zn. 8 Sžfk 46/2021 zo dňa 30. júna 2021, sp. zn. 8 Sžfk 34/2021 zo dňa 26. júna 2021, sp. zn. 5 Sžfk 3/2021 zo dňa 30. júna 2021 a iné. Kasačný súd neidentifikoval žiadne dôvody, prečo by sa mal od týchto záverov veľkého senátu a iných senátov kasačného súdu odchýliť, jeho odôvodnenie považuje za dostatočné a odpovedajúce na všetky protiargumenty sťažovateľa týkajúce otázky povahy rozhodnutia o vyrubení úrokov z omeškania. Uvedený záver o deklaratórnej povahe rozhodnutia o vyrubení úrokov z omeškania podporuje vyššie uvedenú argumentáciu kasačného súdu o nevymáhateľnosti úrokov z omeškania.

31. V otázke posúdenia vymáhateľnosti úrokov z omeškania, ktoré boli rozhodnutím žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím žalobcov vyubované, preto kasačný súd nemôže prisvedčiť argumentácii sťažovateľa a stotožňuje sa s právnym posúdením správneho súdu, že úroky z omeškania majú akcesorickú povahu a v prípade oddĺženia je na ne nevyhnutné hľadieť ako na verejnoprávnu peňažnú sankciu, ktorá je v zmysle § 166b ods. 1 písm. d) po vyhlásení konkurzu resp. oddĺženia nevymáhateľná. Je preto potrebné uzavrieť, že úroky z omeškania, ktoré boli vyrubené po rozhodujúcom dni v súvislosti s pohľadávkou, ktorá vznikla pred rozhodujúcim dňom, nie je možné vymáhať.

IV.B

Nevymáhateľnosť vs. nevyubiteľnosť úroku z omeškania

32. V druhej časti kasačnej sťažnosti sťažovateľ vyjadril svoj nesúhlas s právnym názorom správneho súdu, podľa ktorého vzhľadom na ustanovenie § 166e ods. 4 zákona o konkurze je na nevymáhateľné pohľadávky podľa § 116b zákona o konkurze potrebné hľadieť ako na trvalo nevymáhateľné, teda aj nevyubiteľné. Žiadal preto posúdiť, či prípadná nevymáhateľnosť úroku z omeškania podľa IV. časti zákona o konkurze má vplyv na možnosť jeho vyrubenia, resp. na zákonnosť rozhodnutia o jeho vyrubení.

33. Je evidentné, že v nadväznosti na rozhodnutie veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Vs 3/2020 zo dňa 27. januára 2021, kasačný súd v rade rozhodnutí komunikoval uplatniteľnosť kľúčových myšlienok vychádzajúcich z rozhodnutia veľkého senátu aj na prípady oddĺženia podľa IV. časti zákona o konkurze (bod 30). Na druhej strane si však Najvyšší súd Slovenskej republiky bol vedomý aj rozdielov medzi reštrukturalizáciou a konkurzom, resp. oddĺžením podľa IV. časti zákona o konkurzoch, najmä čo sa týka momentov zániku úroku z omeškania ako daňového nedoplatku po vyhlásení konkurzu (napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžfk 17/2020 zo dňa 25. mája 2021, bod 39 a 40, sp. zn. 1 Sžfk 22/2020 zo dňa 25. marca 2021, bod 25 a 26, sp. zn. 1 Sžfk 89/2020 zo dňa 25. marca 2021, bod 31 - 34, 41).

34. Rozdiely sa prejavujú najmä v úprave momentu zániku daňového nedoplatku podľa § 84 ods. 1 písm. f) a g) Daňového poriadku. Pohľadávka na úroku z omeškania totiž bez ďalšieho nezaniká neprihlásením do konkurzu a ani získaním statusu nevymáhateľnosti podľa § 166b ods. 1 písm. d) zákona o konkurze (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžfk 17/2020 zo dňa 25. mája 2021, ods. 35 až 38).

35. Podľa § 84 ods. 1 písm. f) Daňového poriadku (účinného do 14. 1. 2021) v prípade konkurzu resp. oddĺženia daňový nedoplatok zanikne dňom nasledujúcim po uplynutí šiestich rokov od vyhlásenia konkurzu alebo určenia splátkového kalendára alebo oddĺženia podľa všeobecného predpisu upravujúceho konkurzné konanie; rovnako zanikajú aj neprihlásené pohľadávky a pohľadávky nezaradené v splátkovom kalendári určenom súdom.

36. V prípade reštrukturalizácie podľa § 84 ods. 1 písm. g) Daňového poriadku daňový nedoplatok zanikne dňom nasledujúcim po úplnom splnení pohľadávok správcu dane vyplývajúcich z potvrdeného reštrukturalizačného plánu, a to v rozsahu pohľadávok, ktoré daňový subjekt na základe schváleného reštrukturalizačného plánu nemusí plniť; riadne a včas neprihlásené daňové nedoplatky zanikajú dňom nasledujúcim po dni zverejnenia uznesenia o potvrdení reštrukturalizačného plánu a skončení reštrukturalizácie.

37. Z citovaných ustanovení vyplýva, že v prípade reštrukturalizácie zákonodarca výslovne stanovuje zánik daňových nedoplatkov, ktoré neboli v rámci reštrukturalizácie prihlásené, zatiaľ čo v prípade konkurzu podľa IV. časti zákona o konkurze zákonodarca zánik daňových nedoplatkov s vyhlásením konkurzu alebo určením splátkového kalendára výslovne nespája.

38. Na účely riešenia otázky, či pod pojem „nevymáhateľnosť“ daňového nedoplatku je možné subsumovať aj jeho „nevyrubiteľnosť“, považuje kasačný súd za dôležité zdôrazniť osobitosť inštitútu oddĺženia a konkurzu podľa IV. časti zákona o konkurze, ktorým je realizovanie najmä záujmu dlžníka - fyzickej osoby „na vyslobodení z dlhovej špirály“. oddĺženia Podľa rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 570/2016 zo dňa 10. januára 2017 účelom oddĺženia „nie je garancia úplného uspokojenia pohľadávok veriteľov, ktoré, hoci riadne prihlásené i zistené, boli v konkurze uspokojené iba čiastočne. Účelom oddĺženia je zbaviť dlžníka, ktorý je fyzickou osobou, jeho dlhov (§ 166 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii), aby ho dlhy neuspokojené v konkurze neprenasledovali po celý zvyšok jeho života, aby tieto dlhy negenerovali ďalší jeho úpadok a aby sa po stránke hospodárskeho zabezpečenia svojej ďalšej existencie mohol opätovne postaviť na vlastné nohy.“ Hoci „zrušenie“ časti dlžníkových pohľadávok nepochybne predstavuje negatívny zásah do práv a právom chránených záujmov veriteľov dlžníka, je legálny a legitimovaný dlžníkovou objektívnou situáciou a verejným záujmom na opätovnom začlenení dlžníka do ekonomicky aktívneho života, teda na „poskytnutí druhej šance“. Oddĺženie a konkurz podľa IV. časti zákona o konkurze majú umožniť dlžníkovi urobiť „hrubú čiaru“ za minulosťou a začať odznova v zásade s čistým štítom, bez starých dlhov, pričom na dosiahnutie tohto cieľa sa musel vzdať svojich ekonomických aktív.

39. Takto zadefinovaný účel oddĺženia a konkurzu podľa IV. časti zákona o konkurze samozrejme nie je bezvýhradný a absolútny. Zákonodarca pamätá aj na záujmy veriteľov a tieto v primeranej miere chráni určením limitov oddĺženia v § 166c (nedotknuté pohľadávky), § 166f (zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer) a § 166h ZKR (odporovateľné právne úkony).

40. Pokiaľ majú dôsledky oddĺženia umožniť zákonodarcom zamýšľané účinky (bod 38), ich dopady na právne vzťahy vyvolávajú potrebu korekcie štandardných postupov v dôsledku aplikácie osobitej právnej úpravy. Príkladom toho je úprava v Daňovom poriadku, ktorý od správcu dane požaduje, aby po vyhlásení konkurzu, po povolení reštrukturalizácie alebo po poskytnutí ochrany pred veriteľmi postupoval podľa zákona o konkurze (§ 158 ods. 5 Daňového poriadku), súčasťou čoho je nielen povinnosť prednostne postupovať podľa explicitných ustanovení zákona o konkurze, ale aj požiadavka zohľadňovať pri postupe príslušného orgánu účel zákona o konkurze.

41. Ako už kasačný súd uviedol vyššie, úrok z omeškania v prerokúvanom prípade predstavuje pohľadávku podľa § 166b ods. 1 písm. d) zákona o konkurze, ktorá sa stala oddĺžením žalobcu nevymáhateľná. Ide pritom o osobitný typ pohľadávky - pohľadávku vylúčenú z uspokojenia.

42. Pri určovaní obsahu pojmu „nevymáhateľnosť“ treba zdôrazniť, že zákon o konkurze neobsahuje definíciu tohto pojmu. Z jeho systematického uplatňovania je však zrejmé, že ide o všeobecný pojem, ktorý musí zahŕňať tak pohľadávky verejnoprávneho ako aj súkromnoprávneho charakteru (tieto všetky sú totiž obsiahnuté v § 166b ods. 1 písm. a) až f) zákona o konkurze). Nemožno ho preto stotožňovať len s významom, ktorý nadobúda v kontexte Daňového poriadku (napr. právo na vymáhanie daňového nedoplatku a jeho zánik podľa § 85 Daňového poriadku).

43. Hoci je pojem (ne)vymáhateľnosti v právnom poriadku Slovenskej republiky pomerne častým, v rôznych právnych predpisoch nadobúda rôzny význam. Okrem už spomenutého príkladu § 85 Daňového poriadku sa s ním možno stretnúť aj v zákone o DPH (nevymáhateľná pohľadávka - § 25a ods. 2 zákon o DPH) či v zákone č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“ - § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka).

44. Na účel obsahového vymedzenia pojmu „nevymáhateľnosti“ pohľadávok podľa § 166b ods. 1 písm. d) zákona o konkurze považoval kasačný súd za rozhodujúce skúmanie dôsledkov jeho použitia v úprave zákona o konkurze.

45. Za kľúčové v tomto smere, ako správne uviedol správny súd, je potrebné považovať ustanovenie § 166e ods. 4 zákona o konkurze, podľa ktorého „Na nevymáhateľnosť pohľadávky voči dlžníkovi súd prihliadne aj bez námietky dlžníka. Orgán verejnej moci je povinný hľadiť na dlžníka vo vzťahu k pohľadávke, ktorá sa stala nevymáhateľná (§ 166b <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/7/20210301>>), ako by na neho hľadel, keby rozhodol o trvalom upustení od vymáhania pohľadávky.“

46. Podľa dôvodovej správy k predmetnému ustanoveniu zákona „ak určitý orgán vyvodzoval voči dlžníkovi z existencie dlhu negatívne následky..., musí po oddlžení na neho hľadiť ako by mu (oddlžením dotknutý) dlh odpustil (trvalé upustenie od vymáhania pohľadávky). Ak však dlžník inak nevymáhateľný dlh dobrovoľne splní, nejde o bezdôvodné obohatenie.“

47. Požiadavku trvalého upustenia od vymáhania pohľadávky je podľa kasačného súdu potrebné vnímať v kontexte existencie úpravy inštitútu rozhodnutia o trvalom upustení od vymáhania pohľadávky štátu podľa § 9 zákona č. 374/2014 Z. z. o pohľadávkach štátu a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pohľadávkach štátu“). V nadväznosti na to by príslušné orgány mali na dlžníka, voči ktorému evidujú nevymáhateľnú pohľadávku podľa § 166b ods. 1 zákona o konkurze hľadiť (a voči nemu postupovať tak), ako by hľadeli na osobu, voči ktorej sa pohľadávka štátu premlčala alebo je zrejmé, že jej vymáhanie bude neúspešné alebo nevhodné (§ 9 ods. 1 písm. a) až c) zákona o pohľadávkach štátu).

48. Vyššie uvedené úvahy a vecná súvislosť s účelom trvalého upustenia od vymáhania pohľadávky vedú kasačný súd k záveru, že § 166e ods. 4 zákona o konkurze vyžaduje od orgánov verejnej moci (vrátane sťažovateľa a prvostupňového orgánu), aby k žalobcovi (prípadne inému dlžníkovi) vo vzťahu k nevymáhateľnej pohľadávke pristupovali tak, že do budúcnosti upustia od všetkých aktívnych úkonov smerujúcich k jej vymoženiu. V rozpore s § 166e ods. 4 zákona o konkurze by teda bolo, pokiaľ by príslušné orgány vykonávali buď ďalšie procesné úkony v záujme vymoženia predmetnej pohľadávky alebo aj úkony smerujúce k zlepšeniu svojho postavenia pre prípad potenciálneho budúceho vymáhania takejto pohľadávky.

49. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že veľký senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 1 Vs 3/2020 zo dňa 27. januára 2021, bod 43 uviedol, že „rozhodnutie o vyrubení úrokov z omeškania predstavuje autoritatívne potvrdenie výšky pohľadávky a určenie dňa jej splatnosti, pričom má deklaratórnu povahu a slúži predovšetkým na ďalší postup správca dane pre prípad jej vymáhania.“ V prípade vyrubenia úrokov z omeškania ide teda nepochybne o procesný úkon smerujúci k vymáhaniu pohľadávky, ktorého vykonanie vo vzťahu k nevymáhateľnej pohľadávke by bolo v rozpore s § 166e ods. 4 zákona o konkurze.

50. Takýto výklad podľa právneho názoru kasačného súdu v plnom rozsahu korešponduje aj s už vymedzeným účelom oddlženia a konkurzu podľa IV. časti zákona o konkurze (bod 38). Ak je totiž účelom oddlženia poskytnúť dlžníkovi „druhú šancu“ a umožniť mu urobiť za minulosťou „hrubú čiaru“ s tým, že zákonom vymedzené minulé pohľadávky už od neho nemožno vymáhať. Naopak v rozpore s takýmto poňatím by bolo pokračovanie vo vydávaní deklaratórnych rozhodnutí o nevymáhateľných pohľadávkach „len pre prípad, že ...“, ktoré by dostávali dlžníka do neistoty a popierali jeho legitímne očakávanie založené oddlžením.

51. Námietku sťažovateľa, že konkurzné konanie ex lege neprerušuje daňové konanie, považuje kasačný súd vo vyššie uvedenom kontexte za irelevantnú. Právne úvahy kasačného súdu sa totiž opierajú najmä o faktické dopady osobitných ustanovení zákona o konkurze, podľa ktorých po vyhlásení konkurzu alebo po poskytnutí ochrany pred veriteľmi správca dane musí postupovať. Úvahy kasačného súdu smerujúce k nemožnosti vyrubovania nevymáhateľných pohľadávok podľa § 166b ods. 1 písm. d) zákona o konkurze podporuje aj § 167e ods. 1 zákona o konkurze podľa ktorého a nevymáhateľnosť pohľadávok spôsobuje (v prípade vyhlásenia konkurzu podľa IV. časti zákona o konkurze) bez ďalšieho zastavenie všetkých prebiehajúcich súdnych konaní, v ktorých sú takéto pohľadávky uplatňované. Je teda dôvodné vyvodzovať, že právna úprava nevymáhateľnosti pohľadávok podľa § 166a a § 166b zákona o konkurze vylučuje, aby postupom podľa daňového poriadku iní veritelia mohli dosiahnuť, hoci len pre prípad zrušenia konkurzu, vydanie deklaratórnych rozhodnutí v záujme lepšej budúcej vymožitelnosti svojho nároku v potenciálnom exekučnom konaní.

52. Umožnenie vyrubovania úrokov z omeškania (ako nevymáhateľnej pohľadávky podľa zákona o konkurze), aj po oddĺžení dlžníka a vyhlásení konkurzu na jeho majetok, a to len pre prípad zrušenia konkurzu, by správcu dane neprímerane zvýhodnilo v porovnaní s inými veriteľmi. Umožnilo by mu to totiž zlepšiť svoju pozíciu vo vzťahu k potenciálnemu uspokojeniu svojej pohľadávky v prípade zrušenia konkurzu a oddĺženia (§ 166f ods. 2 a 4 či § 167v ods. 3 zákona o konkurze) získaním právoplatného a vykonateľného exekučného titulu (deklarátórneho rozhodnutia) v čase, keď sa iní veritelia pre zákonnú prekážku takéhoto titulu domôcť nemohli.

53. Za dôležité považoval kasačný súd aj to, že opačný prístup k výkladu § 166b ods. 1 písm. d) a § 166e ods. 4 zákona o konkurze by v zásade viedol k ad absurdum záverom o dôvodnosti vedenia konaní vo veci vyrubovania úrokov a k nelogickým a nehospodárnym postupom. Nútil by na jednej strane správcu dane k vyrubovaniu pohľadávok, o ktorých už v čase vyrubenia vie, že ich vymoženie je fakticky nereálne, čo by na druhej strane vyvíjalo tlak na oddĺžené osoby, aby sa proti takýmto rozhodnutiam „pre istotu“ bránili (aj formou domáhania sa súdneho prieskumu), čo je v rozpore so zásadou hospodárnosti správneho ako aj súdneho konania.

54. Kasačný súd pri svojich úvahách neopomína a ani nezľahčuje sťažovateľom komunikované obavy spojené s ohrozenou vymožitelnosťou úrokov z omeškania v prípadoch, keď dôjde k zrušeniu oddĺženia, resp. konkurzu (§ 166f ods. 1, 2, 4 a 6 a § 167v ods. 3 zákona o konkurze) a nepriaznivými dôsledkami márneho uplynutia lehôt napr. ak počas oddĺženia (pred jeho zrušením) uplynie lehota na vyrubenie úroku z omeškania podľa § 156 ods. 8 Daňového poriadku.

55. Na druhej strane je však namieste pripomenúť, že právna úprava oddĺženia podľa IV. časti zákona o konkurze sa týka len fyzických osôb (§ 166 ods. 1 zákona o konkurze) a je postavená na prezumpcii poctivého zámeru dlžníka, ktorý mal snahu, ale objektívne nebol schopný svoju finančnú situáciu a záväzky vyriešiť iným spôsobom. Nepoctivosť zámeru dlžníka a špekulatívnosť pohnútok sa skúma len na podnet veriteľa alebo prokurátora (§ 166f ods. 1 a 6 zákona o konkurze). Nie je preto dôvodné žiadať, aby kasačný súd vykladal právnu úpravu vychádzajúc z prezumpcie nepoctivosti oddĺžovaných fyzických osôb. Treba zdôrazniť, že do procesného postupu oddĺženia vstupuje fyzická osoba v zásade po dvojstupňovom predbežnom overení splnenia zákonných podmienok, najskôr prostredníctvom overenia Centrom právnej pomoci (§ 116k zákona o konkurze v spojení s § 24h ods. 1 písm. a) zákona č. 327/2005 Z. z.) a následne rozhodovaním súdu (§ 166e ods. 1, § 167a ods. 1 a 2 a § 168a ods. 1 zákona o konkurze). Tieto procesné postupy podľa názoru kasačného súdu reálne a v podstatnej miere znižujú riziko ľahkej zneužitelnosti právnej úpravy oddĺženia podľa IV. časti zákona o konkurze.

56. Popri tom nemožno prehliadnúť, že v prípade zrušenia konkurzu a oddĺženia (§ 166f ods. 1, 2, 4 a 6 a § 167v ods. 3 zákona o konkurze) sťažovateľovi, resp. prvostupňovému orgánu nič nebráni v tom, aby v prípade právoplatných vyrubovacích rozhodnutí (vydaných v čase, keď vyrubované úroky z omeškania boli vymáhateľnými pohľadávkami) postupoval ďalej podľa § 88 a nasl. Daňového poriadku. V prípade, ak tieto neboli vyrubené a neuplynula ani lehota podľa § 156 ods. 8 Daňového poriadku, môže príslušný orgán nepochybne pristúpiť k ich vyrubeniu podľa § 156 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku, keďže prekážka vychádzajúca zo zákona o konkurze odpadla a samotná pohľadávka nezanikla (§ 84 ods. 1 písm. f) Daňového poriadku).

57. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že aj keď lehota na vyrubenie úroku z omeškania je päťročná (od konca roka, v ktorom bol daňový subjekt/žalobca povinný zaplatiť DPH), je v záujme príslušných orgánov, aby k vyrubeniu úrokov z omeškania dochádzalo v primeranej lehote, čo je predpokladom ich prípadného úspešného uplatnenia v rámci konania podľa zákona o konkurze, pričom príslušným orgánom pritom nič nebráni ani v priebežnom vyrubovaní úrokov z omeškania (§ 156 ods. 2 Daňového poriadku).

58. Kasačný súd si je vedomý skutočnosti, že v ustanovení § 156 ods. 8 Daňového poriadku absentuje úprava predĺženia lehoty na vyrubenie úroku z omeškania (alebo prerušenia jej plynutia), ak dôjde k vyhláseniu konkurzu a oddĺženiu fyzickej osoby podľa osobitného zákona. Na tento nedostatok a vhodnosť jeho riešenia upozorňoval už aj Najvyšší súd Slovenskej republiky (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžfk 17/2020 zo dňa 25. mája 2021, bod 39). Kasačnému súdu neostáva iné, ako na toto rozhodnutie odkázať.

59. Doteraz uvedená argumentácia vedie kasačný súd k jednoznačnému záveru, že nevyimáhateľnosť úroku z omeškania (po oddĺžení) ako pohľadávky podľa § 166b ods. 1 písm. d) v spojení s § 166e ods. 4 zákona o konkurze spôsobuje aj nemožnosť jeho vyrubenia podľa § 156 ods. 1 Daňového poriadku počas trvania účinkov oddĺženia.

60. Kasačný súd preto ani v tejto časti nezistil nesprávne právne posúdenie veci správnym súdom.

V.

Záver

61. Sumarizujúc vyššie uvedené skutočnosti kasačný súd uzatvára, že nezistil dôvodnosť kasačných námietok sťažovateľa. Rozsudok správneho súdu považuje za v postačujúcej miere odôvodnený a vychádzajúci zo správneho právneho posúdenia veci. Preto kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

62. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 a § 168 SSP tak, že túto priznal procesne úspešnému žalobcovi. Procesne neúspešnému žalovanému (sťažovateľovi) nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal.

63. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 463 v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.